

Αρμενιστής

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2023)

Αρμενιστής



Η ΜΙΚΡΗ ΠΟΥΠΕ

Τόνια Παυλάκου

Copyright © 2023, Τόνια Παυλάκου

Άδεια χρήσης [##plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4##](#).

Τόνια Παυλάκου

Η ΜΙΚΡΗ ΠΟΥΠΕ

Ο καταστηματάρχης τής είχε δώσει θέση στο κέντρο της ειδικής προθήκης που είχε κατασκευάσει για την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Δεν ήταν ούτε έφηβη, ούτε ενήλικη. Η μικρή Πουπέ – αυτό το όνομα ήταν γραμμένο στο κουτί της – ήταν σαν ένα τετράχρονο κοριτσάκι, μια κούκλα που καθόλου δεν ζήλευε τις φανταχτερές μεγαλύτερες γειτόνισσές της. Μόνο ανησυχούσε για την τύχη της. Δεν ήθελε να ξεμείνει στο ράφι της βιτρίνας περιφρονημένη για την ηλικία της, ούτε να πέσει δώρο σε χέρια ψυχρά κι αδιάφορα. Δεν ονειρευόταν να σταθεί ανέγγιχτο στολίδι σε κάποιο σπιτικό, αλλά να νιώσει χάρη από τα ζεστά χέρια ενός κοριτσιού, που θα τη φρόντιζε, που θα γίνονταν φίλες, που θα μεγάλωναν αντάμα.



Το βλέμμα της Λίνας την εντόπισε αμέσως. Καρφώθηκε στην αστραφτερή γαλαζοπράσινη ματιά της συνομήλικής της Πουπέ, που περίμενε με αγωνία εκείνη τη μικρή φίλη που θα την έκανε δική της και την έδειξε με το χεράκι της. Χωρίς το μικρό κορίτσι να καταλάβει το πώς, η κούκλα με μαγικό σχεδόν τρόπο είχε προσγειωθεί στον πάγκο μπροστά της. Εκείνη άνοιξε προσεκτικά το κουτί και με απαλές κινήσεις χάιδεψε τα μακριά ξανθά μαλλιά, τα ρόδινα μάγουλα, τα καλογραμμένα χείλη και το φόρεμα. Λεπτεπίλεπτο, καλοραμμένο, με δαντελένια φιτιλάκια, μια τραγανή γαλάζια οργαντίνα με λουλουδάκια μικρά και φουρό από μέσα έντυνε το παιδικό σώμα τής Πουπέ, ένα φόρεμα σχεδόν όμοιο με ένα δικό της. Ναι, αυτή ήταν η κούκλα που ήθελε. Η Λίνα την κοίταξε καλά κι ένωσε μια λαχτάρα, καθώς της φάνηκε ότι και η Πουπέ συμφωνούσε να αφήσει την «υψηλή» θέση της γνέφοντάς της κάπως συνωμοτικά με τα γλυκά μάτια της. «Αυτήν θα μου πάρει το βράδυ ο μπαμπάς», δήλωσε τότε γρήγορα κι αποφασιστικά, κόβοντας τη μιλιάρη μάνας της που πήγε να σχολιάσει την τιμή. Η βεβαιότητα όμως της Λίνας μ' εκείνο το «πάει και τελείωσε» που συμπλήρωσε είχε προλάβει κάθε ενδιασμό της.

Βγήκαν από το κατάστημα με το κεφάλι της μικρούλας πισωγυρισμένο στην κούκλα που είχε επιστρέψει στα ψηλά και περίμενε πια με αγωνία το ραντεβού τής απελευθέρωσής της. Λίγες ώρες τις χώριζαν και τις δύο από την εκπλήρωση της μυστικής συμφωνίας που είχε γίνει μεταξύ τους. Η Λίνα που ήταν μοναχοπαιδί είχε βρει μια φίλη να

της αφοσιωθεί. Το 'νιωθε ότι αυτή η κούκλα που είχε διαλέξει ήταν ξεχωριστή και ήξερε μέσα της ότι θα την περίμενε ως το βράδυ. Αλλά και η Πουπέ, που είχε αρχίσει να ονειρεύεται τη ζεστή αγκαλιά της Λίνας, θα έκανε το παν να μην πέσει σε άλλα χέρια. Άλλωστε δεν κινδύνευε και πολύ. Αλλά και κάτι να πήγαινε ενάντια στη θέλησή της, θα επιστράτευε εκείνα τα μαγικά κόλπα που ήξερε...

Οι ώρες όσο να 'ρθει το βράδυ της Παραμονής που αγοράζονταν τα δώρα στο πρωτοχρονιάτικο πανηγύρι φάνηκαν και στις δύο ατέλειωτες. Η Λίνα ονειρευόταν τα παιχνίδια με την πανέμορφη Πουπέ. Η Πουπέ από την άλλη κατέστρωνε σχέδια για να εμποδίσει ό,τι θα χάλαγε τη συμφωνία της με τη Λίνα. «Θα ξεγελάσω την πωλήτρια, θα πέσω από το ράφι και θα κρυφτώ, αν άλλος πελάτης πλησιάσει. Μετά θα εμφανιστώ στα πόδια της πωλήτριας λίγο πριν από τις εννέα για να με σηκώσει και να με βάλει στη θέση μου προτού έλθει η μικρή φίλη μου. Να 'χω μόνο τον νου μου στο ρολόι της πόλης για την ώρα», συλλογιζόταν. Ευτυχώς όμως που μέχρι το βράδυ οι υποψήφιοι αγοραστές είχαν δείξει ενδιαφέρον για τις ενήλικες, παρδαλές γειτόνισσές της.

Ταυτόχρονα, όμως, η ολοζώντανη κούκλα ένιωθε πολύ περήφανη. Εκείνο το κορίτσι την είχε διαλέξει με επιμονή για τον εαυτό της, όχι για να τη δωρίσει σε άλλους. Κι αυτό την έκανε να νιώθει ξεχωριστή. Θα μεγάλωνε συντροφεύοντας μια συνομήλική της κι η ζωή της θα έπιανε τόπο, θα είχε ένα σκοπό. Να γεράσει μαζί με την κάτοχό της και μετά να φτάσει στον τάφο των σκουπιδιών που περίμενε τα αντικείμενα σαν αυτή. Έτσι σχεδίαζε τη ζωή της κι είχε αποδεχτεί την κουκλένια μοίρα της, όπως κι οι άνθρωποι έχουν συμβιβαστεί με τον θάνατό τους. Κι όσο να φανεί το μικρό κορίτσι, η κούκλα, εκεί στο κρύο της προθήκης, ζεσταινόταν με την ιδέα να μπει στο κοριτσιόστικο δωμάτιο, σε ζεστά σκεπάσματα, να έχει αγκαλιές, καινούργια φορέματα και κουστούμια που θα της άλλαζε η Λίνα – έτσι άκουσε να τη φωνάζει η μητέρα της – δίνοντάς της αποκλειστικά την πρώτη θέση ανάμεσα στα άλλα παιχνίδια και τις φροντίδες της. Κι από εκεί ψηλά που καθόταν σχεδίαζε πώς θα έδειχνε στη μικρή της φίλη τη δική της αφοσίωση.

Η Πρωτοχρονιά που είχε ενώσει τις δύο υπάρξεις ήταν πια ένα ωραίο παρελθόν, καθώς τα χρόνια κύλησαν, όπως η Λίνα και η μικρή Πουπέ τα είχαν ονειρευτεί. Κι εκεί κοντά στα δεκατρία της Λίνας, η μικρή Πουπέ μετά από γκαλά, δεξιώσεις, επιδείξεις μόδας και εκδηλώσεις που απαιτούσαν η καθεμιά ιδιαίτερα ρούχα, ξαναφόρεσε τη γαλάζια οργαντίνα του κουτιού και πήρε θέση σ' ένα ράφι στη βιβλιοθήκη της Λίνας. Η Λίνα της είχε υποσχεθεί ότι θα την ξανάβγαζε στη «δημόσια ζωή», αν κάποτε αποκτούσε το δικό της κοριτσάκι. Χωρίς να χωρίσουν, συμφώνησαν μ' αυτόν τον τρόπο να μείνουν μαζί για πάντα. Η Πουπέ μ'

ένα νεύμα, όπως την πρωτοχρονιάτικη βραδιά πριν από τόσα χρόνια, είχε εμπιστευθεί την υπόσχεση της φίλης της.

Κι όταν εκείνος, σίφουνας σωστός, μπήκε στη ζωή της Λίνας άρχισαν οι ώρες της αληθινής κουκλίστικης μοναξιάς. Δεν την ενοχλούσε την Πουπέ η αδιαφορία και οι απουσίες της Λίνας. «Ο έρωτας έτσι είναι», φιλοσοφούσε από το ράφι της. Μόνο το βλέμμα του που αγκιστρωνόταν χωρίς ειλικρίνεια πάνω στη Λίνα, όταν δεν τον κοίταζε στα μάτια, την ανησυχούσε. Γιατί ήξερε την αλήθεια...

«Τη μεγάλωσα και με μεγάλωσε και δεν θα την αποχωριστώ ποτέ. Είναι κομμάτι μου. Μην με κοροϊδεύεις. Δεν δέχομαι να με λες ανώριμη που την κρατώ ακόμα στο δωμάτιό μου», του είπε σε μια στιγμή έντονης αντιπαράθεσης, όταν έφτασε να την επιτιμά, να της «κάνει πλάκα» για την παρουσία της κούκλας.

«Θα μου τη δώσεις να την έχω εγώ, δεν τη χάνεις, κι έτσι θα μου δείξεις πόσο μ' αγαπάς και ότι δεν χρειάζεσαι τίποτα εκτός από εμένα. Όταν λείπω, θα είναι σαν να είσαι κοντά μου. Η Λίνα κολακεύτηκε κάπως και του παραχώρησε το τεκμήριο. Παρηγορήθηκε στη σκέψη ότι η Πουπέ θα ήταν πάντα μαζί της, αφού με εκείνον δεν θα χώριζαν ποτέ. Το είχαν ορκιστεί.

Μπήκε στο σπίτι του, μετά από μια πτήση ταλαιπωρίας. Το ρολόι χτυπούσε 12 για την αλλαγή του χρόνου. «Ανοίξτε τα δώρα σας», φώναξε στις κόρες του και γύρω γύρω απλώθηκαν παιχνίδια και λαμπερές κούκλες. «Να, πάρτε κι αυτή. Είναι παλιά αλλά πιο όμορφη από τις καινούργιες. Είναι αντίκα, τη βρήκα σ' ένα κατάστημα στο Κολωνάκι, και είπα να την αγοράσω για να δείτε τη διαφορά με τις καινούργιες». Και άφησε αδιάφορος από συναισθήματα την Πουπέ μπροστά στα χορτασμένα από ακριβά παιχνίδια μάτια εκείνων των κοριτσιών.

Μέσα στην παλιακή οργαντίνα της η Πουπέ καρτερικά και ήσυχα, παραπεταμένη σε μια γωνιά του πλούσιου σπιτιού σ' εκείνη τη μακρινή πόλη του βορά, δεν θρηνούσε την κακή της τύχη, ούτε την επιπολαιότητα της Λίνας. Η ατιμία του μεγάλου δανδή τής σπάθιζε το στηθάκι της. Κι ήταν ένας θρήνος που πέρασε τα βουνά, τις θάλασσες, κατάπια τα χιλιόμετρα κι έφτασε στο κρεβάτι της Λίνας. Ένωσε την Πουπέ δίπλα της να κλαίει δυστυχισμένη τη νύχτα εκείνης της Πρωτοχρονιάς.

Του τη ζήτησε λίγες μέρες μετά τις Γιορτές. Η άρνησή του να της τη φέρει πίσω ακουγόταν επίμονη και ακατανόητη. Η Λίνα δεν δίστασε μπροστά στο πείσμα του. Του ζήτησε να χωρίσουν και εκείνος, σαν να μην έφτανε το ψέμα του, για να την εκδικηθεί, τής φανέρωσε με κυνισμό την αλήθεια. «Με τις κούκλες παίζουν μικρά κορίτσια, όπως τα δικά μου, κι όχι κοτζάμ φοιτήτρια με επιστημονικές ανησυχίες. Σε νόμιζα και ανεξάρτητη».

«Πιο πολύ ανεξάρτητη πάντως από εσένα, πονηρέ πολιτευτή των ευρωπαϊκών θεσμών...» Αυτόματα είχε έρθει στο μυαλό της Λίνας το στιχάκι του Σαββόπουλου...που φωτογράφιζε μια μόνο εκδοχή του ανεξάρτητου καλοπερασάκια των Αθηνών και ταυτόχρονα αξιοπρεπούς οικογενειάρχη των Βρυξελλών.

Η αλήθεια για «κολλήματα», ανεξαρτησίες και έρωτες είχε αποκατασταθεί. Το στήθος της μικρής Πουπέ φούσκωνε περήφανα κάτω από τη φινετσάτη γαλάζια, παλιακή οργαντίνα της και περίμενε από τη Λίνα τη διεκδίκηση της επιστροφής της